

Kendinin Ağacı

Seyyidhan Kömürcü

ŞİİR

2021
METİN ALTIOK
ŞİİR ÖDÜLÜ

4. BASKI

§

SEYYİDHAN KÖMÜRCÜ

KENDİNİN AĞACI

§

ben konusuz mutsuzluk istedim,
konuları unutmak istedim, ama olmadı

Irish Mafia

tekini kaybetmiş bir şey gibi
yepyeni kaldım

başının ucuna su bırak mektubu

başının ucuna su bırak diye bir mektup aldım senden/

güzel bir kâğıdın üzerinde eğri büğrü bir yazı/ zaten hep süssüz sert ve eğri büğrüydü yazın/ bu mektubu nerede yazmış olabileceğini düşündüm/ içim parladı/
içim bazen çok parlıyor/

neredeyim diye etrafıma bakıp uyandığım sabaha karşılar/
her şey uyandıkça daha gerçek/ başımdan büyük bir şey geçtiğinden eminim/ ama neydi/

artık çırpınan bir kuşun kalbiyle uyanıyorum/
canımı demirle acıtıyor kaldığım yerden devam edemediğim rüyalar/ sonra anlıyorum ki hiçbir şeye kaldığı yerden devam edemiyormuş insan/ kaldığın yerde bitiyormuş her şey/
kaldığın yere kadarmış bazı güzel zamanlar/

sana bakar gibi başımın ucundaki suya baktım/ oradasın/
uyanınca mektubuna cevap yazdım/ dedim ki neresinde kaldığını unuttuğun kitabı okuma/

başının ucu demişsin/ başımın ucu mu var/

cebimde firketeli nazar boncuğu/

her şeyinin çok sahibi insanlarla kaybetmek üzerine konuşuyoruz/ elim pantolonumun küçük cebine gidiyor/ iki parmağımın ucu firketeyle cebime iliştirdiğin nazar boncuğuna değiyor/

neden bir türlü kaybolmuyor bazı şeyler de/ kaybolmasın diye özenle sakladığı şeylerin yerini unutuyor insan/

soğutmam lazım bu anı/ soğutmam lazım içimi/
ama neyle/
ama kimle/

epeydir bir şeyin yanından geçmedim ben/ yanımdan ne geçerse o/ hızla değişen görüntülerin içinde duran/
artık çalışmayan bir şey gibi/ bir şey gibi/ tuhaf/

başımın içinde çalışan tek bir yer var/
başımın içinde çalışan yer/ unutmam gereken tek yer/

pamuk ipliği diyordun/

her şey elime büyük geliyor/ herkes yanıma uzun/
bütün bunları unutmak için/
artık eve kendimden önce gitmem şart

yastığının altındaki muska mektubu

yeni uyandım/
dünyada yeni uyanma anına benzeyen bir an var/ ölemediğin/
ama yaşamaya da devam edemediğin bir zaman/

yastığının altında bir muska/ üstünde birkaç yıllık gözyaşı/
kenarında üzüm tanelerinin olduğu bir kanaviçe/

ağlayarak uyanan kaç kişi kaldı/ ağlayarak uyanıyorsun
çoğu zaman/

herkesin herkesten biraz almak istediği bu çağda/ sen birinin
her şeyi olmak istiyorsun/
birinin/
ama her şeyi/

sabahın körü/
çok sevdiğin bir yerden hiç istemediğin bir yere gitmenin gömleği var üzerinde/

epeydir ne sen anlıyorsun gittiğin yeri/ ne gittiğin yer anlıyor seni/
ne sanıyordun/
dünya zaten hep öyle bir yerdi diyor birileri sana sürekli/

saçların her sabah biraz daha büyük/
saçların her sabah biraz daha benim/
biraz daha benimle/

her gece kolum yastığın altındaki o muskaya değiyor/

üzerime döktüğüm her şey senin yüzündendir diye bağırıyorum herkese/

ben ne zaman bağırsam kimse seni anlamıyor/

kimse hâlâ bilmiyor/
neden yıkanırken hüngür hüngür ağladığını/

çiçekli pantolon/
öylesine dedim/ çiçekli pantolon işte/

yüzün bir ölününki kadar beyaz/
kireç/
ilk defa bir şeyi başka seviyorsun/
ilk defa bir yere başka yürüyorsun/
kimseyi inandıramayacağın şeylerin var/ inanmayacaklar/
sanki ne giysen içi görünüyor kalbinin/ gırtlağında bir harf/
sen konuşunca gırtlağındaki harfe bakıyorlar/

insan bir şeyi bir kere başka görür/
sonrası hep bakmak/

böyle söyleyince de şiir gibi oluyor/

aslında ben her şeyi bir kişi okusun diye yazdım/
ama şimdi iyi şiirlerim var da sen yoksun/
neye yarar/

mesela ben eskiden babamın da sağ koluydum/
kırıldım/

çiçekli pantolon/
öylesine dedim/ çiçekli pantolon işte/

kaybolmuş/

sanki sonra
en çok da eliyle koyduğu şeyleri bulamıyormuş insan/
elimle koyduğum yerde bulamıyorum seni

güzel yerden kırılmışsın/
ses çıkarmıyor güzel yerlerinden kırılanlar

boynumdaki muskayı tutarak uyandım/ boynumdaki muskayı tutarak uyanıyorum çoğu zaman/ artık yastığımız yok/ sen de o muskayı boynuna tak diyen bir mektup yazdım sana

kendinin ağacı

John Fowles'ın *Ağaçlar*'ına

istemeden büyümüş bir ağaçtan bahsediyorum
istemeye istemeye büyüyen ağaçlardan
toprağı güneşi ve suyu istemeden
ve kuşu ve rüzgârı

bazı yerleri hiç olmayan bir ağaç
bazı yerleri olması gerektiğinden fazla

doğrusu
bir yerine kadar güzeldi hayatım
ne zaman kötü bir şey olsa
Allah büyüktür diyordu babam
ve genişliyordu her şey

bir ovadaydı aklım
kalbim bir dağı küçültüyordu
kalbim bir dağı kırıp kırıp içime atıyordu

zaten giderim diye bakıyorken her şeye
uğurlanıyorken
on dördünde ilk tenezzül ile ufalandım
ferahladı gövdem
veda ettiğim her şeyin tam ortasında kaldım

sana bakarken sözcük demeyi de
iki tane aynı harfin yan yana geldiği sözcükleri de seviyordum
Allah tenezzül ve tereddüt
ve şehrin dışındaki evleri

seni o yüzden
o kadar ve öyle seveceğimi o zaman anladım
bir gün dedim ki kendime bir gün
bir gün dedim ki babama
kendimin ağacı oldum ben
kendi kendine bir ağaç nasıl oluyorsa
öyle

Allah zaten büyüktü
ama babam Allah büyüktür dedikçe
yalnızız sözcüğü geliyordu gözlerimin önüne

evimiz eğimliydi
kavmimiz eğimliydi
tekini kaybetmiş bir şey gibi
her yerden bir şey gibi çıkıyordum dışarıya
insan nasıl en son bir kere hiç dönmüyorsa
öyle

babam
neden bana bakıp Allah büyüktür diyordu herkese

ne istediğini bilmekten
ve her şeyi isteyerek yapmaktan bahsediyordu herkes
oysa artık hiçbir şeyi isteyerek yapmayan
gününü değil
kökünden sökülmeyi bekleyen bir ağaçtım

bir ağaçtım ve diyordum
elbette yalnızlık kapacak ormandan ayrılanı
elbette bitmeyecek hiçbir şey
elbette ortasında kalacağız her yerin
ama istemeye istemeye büyümüş bir ağaç daha ağaçtır
biri beni bulsun diye beklemediğim yeryüzü
daha yeryüzü

ya yalnızların bazı yerleri hiç yoktu
ya bazı yerlerinin bir teki daha büyüktü diğerinden
bir gözü diğer gözünden
bir eli diğer elinden

gittikçe yakınlaşan
hem gidip hem yakınlaşan şeylerin yalnızlığıyla
bazen hiç
bazen günlerce
bir boy aynasından
sen bana bakıyormuşsun gibi baktım kendime
istemeyerek kaldığım o pazartesi salı temmuz günleri
istemeyerek baktığım o dağ deniz ova yerleri
gövdemde bir çağ değişiyormuş gibi sesler

başımı tutup artık geçsin diyordum
artık geçsin
bu benim seninle gidip diğeriyle döndüğüm çağ
bu benim sana durup kendimle yürüdüğüm yeryüzü
bu benim seninle uyuyup başkasıyla uyandığım dünya
artık geçsin

devam eden bir fotoğrafın içinde
olmaya olmaya büyüyen bir ağaçtım
eskiden sadece birinin her şeyi
şimdi manzaranın herhangi bir yeri

atlarla tayların beraber ağladığı o sabah
atların ağlayan yüzü gibi oradaydım

ben sana yaşken eğildim dediğim o andan
ben sana taş kesildim dediğim o yere kadar
içimde dokundukça dağılan
kurcalanırken kırılmış bir şeyin yepyeni üzüntüsü

eskiden her yere uzak evlere benzeyen bir yüzün vardı
bir yüzün
ama o sabah artık şehrin ortasında kalmış diğer evler gibi

sanki insan
en son bir kere de
bulamamak için gidiyormuş gibi bazı yerlere
görememek için
ben de çok geldim
ben de çok bulamadım seni

ağaçların altında çekilmiş fotoğrafların dağılma anı gibi
sonra herkes gidiyor
ağaçlar kalıyor tek

konuşurken kendi sesini duyduğu şeyleri
anlatmamalı insan

artık olmasam da olur dediğim o sabah
bir ağaç kendini nereden nereye bırakabilir diye
herkesin yüzünün tam ortasına baktım
yalnızlar ve daha yalnızlar
ve daha yalnızlar vardı

her şeyi daha az yapmak
her şeyi daha az duymak
her şeyi daha az görmek için
bir ağaç nasıl kendinin olur
neresinden diye diye

kendini omzundan nasıl öperse bir ağaç
sana öyle uzanıp
kendimi omzumdan öptüm

tekini kaybetmiş bir şey gibi
tek ama yepyeni kaldım

bilmiyordum kime
bilmiyordum niye

ayakta tedavi

sesini kapatamadığım bazı şeylerin içinden
başım çarpmasın diye eğilerek geçtim
bu serinlik ondan
alnımı sana
aklımı kendime sakladığım o günlerde
ey bilseniz ne kadar yerdim
yerdeydim
yerlerdeydim demenin yok tarifi

beni konuşturmayın acım geçiyor dediğim o günlerde
sımsıkı ayrılık tanısı
susmayan şeyler ve birkaç mimikle beklettim kendimi

sen harbinde gün gün değişen etim
hayatım oturmuş da ben ayakta kalmışım hissi

çünkü olay yerinden hemen ayrılmadım
etrafımıza sarı şerit çekip kimseyi yaklaştırmadım
eski gazetelerle örttüm üzerimizi
dedim sevgilim
bazen hiç kimse neden aramıyor beni

aslında ben bu aşka
biraz yalnız kalmak istiyorum senden diye bir cümle
saygı sevgi çerçevesi
üç aylık süre zarfı
ve kapalı su gibi leziz şeyler de kattım

dedim sevgilim bak burası şüphesiz bizim
burası her acıda en önce etine işaret koyanların ülkesi
sonra yaşasın hüngür hüngür ağlayan sen
lapa lapa yağan kar

belki ben oldum da sabah olmadı adlı o günlerde
insanın uykuda tekini araması
hüzünlü ve benzeri bir şeydi
yorgan karışıyordu işe
yastık ve yaş
çocukların cuma günleri babalarını ayrıca beklemesi gibi
dedim sevgilim biz birbirimizden eşya eşya ayrıldık
biz birbirimizden sımsıkı

ayakta tedavi edilen bir hasta gibi
ben bu ayrılıkta üzerime düşen her şeyi yaptım
yürüdüm
su içtim
kafa salladım

dedim tanrım artık taburcu et beni

hasta yakını

artık yüzünde bazı konular yok

bir şeyi beğenirkenki kıvrımlar
bir şeyi beğenmezkenki kıyılar

seni hiç
seni çok fotoğrafta gördüm
üç ay çok güzel üzgün
üç ay herkesle herkes

zaten bazı konular uçuyor
bazı konular da fotoğraf çektire çektire geçiyor

sanki her önemli ayrılıktan sonra
herkes kardeşi yaşındakilerle gezip
annesiyle uyuyor

uyuyor sevgilim
herkes her ayrılıktan sonra
bir yerde
birileriyle mışıl mışıl uyuyor

bu önemli
seni düşünüp herkes diyebilmek

bu önemli
bir yerde durup seni tek beklemek
seni pek beklemek

senin annenle uyuyup
tir tir beklemeni çok istedim
çok mu şey istedim

sevgilim üç ay
sevgilim beş ay
sevgilim çok şair
çok günümüz şiiri
gözümden düştünüz

siz o apartmanda otururken biz
sen o apartmanda otururken ben

çok düştük

okurunu sakatlamış kitaplar gibiydin
çünkü öldürmez ama
okurunu sakat bırakır bazı kitaplar

hatırlamayı unutmak

ali şiir yazıyor mu sevgilim
ali de ayşe gibi
salondaki peteği kapatıp
kendi çapında şiir karalıyor mu

ilaç alıp bunu düşünüyorum
her şey ben tam uyumak üzereyken olmuş gibi
net hatırlamıyorum ama kesin biliyorum
seni sevmek bir suya götürdü beni
bir suya gittim
dönemiyorum

insan bazen dönemiyor sevgilim
her sabah dilinin altına bir sözcük daha bırakıp dönemiyor
ben bir ilk
tam uyumak üzereyken nerelerden
ben bir ilk
uyanır uyanmaz nerelerden

dönemedim

bir dağın belindeki ağaçları hınçla sallamak diye bir ilaç
ambulanstan yol istemek adlı bir atak
ve bir at kadar koşmak bana iyi geldi

bana iyi geldi ne demek
sabahları bana içimdeki deşik
etimdeki işaret
sabahları bana son anda ölmemiş olmanın öfkesi
sabahları bana sert sessiz harfler

sabahları içimin en güzel yeri

senden bana dökülen incilerim sevgilim

dökülüyor
kaşıma sabahları içimi

dünyada çok önemli şeyler oldu
ama ben de sizin eve baktım
bir tayın bir taya baktığı
bir tayın bir taya uzun uzun baktığı
bir tayın bir tayı bıraktığı gibi
dünyada çok önemli şeyler oldu

atlar yalnız kalmamak için bu kadar koşarlar diyen o at
yalnızlar koşarken de yalnızdır diyen o at
yalnızlar öperken de yalnız
ben sana sımsıkı sarılırken de
o at buramdaydı

bu ses nereden geliyor dediğim o gün
göğsümdeki at kardeşlerim
göğsümdeki at yere uzandı

dünyada çok önemli şeyler oldu
hem ölmedim yüzükoyun
hem alnımda yeryüzü

ölürüm dediğim yerde ev yaptım

hatırlamayı unutma sevgilim
kırılmasın diye yükseklere bıraktığın şeyleri
hatırlamayı unutma

dağların belindeki ağaçlardan çıkardığım hışırtıyı
bu ses nereden geliyor dediğin zamanı
o sesin sadece sana gelmesindeki rüzgârı
unutma

bazı sesleri sadece atların duyduğunu
ve bu yüzden yalnız olduklarını atların
yalnızlıktan koştuklarını

görmek ve duymakla düştüğün ovayı
yediğin kırbacı
edindiğin vebayı unutma
insan bazen unutup ölemiyor

dünyanın sonunu görüp
unutup
ölemiyor

nefis bir hevesle
başka neresine gider
başka nereme gidebilirim ki deyip
göğsümdeki kazı alanına gittiğim o gün
yerdeydi her şey
yerdeydi herkes
üzerini örtüp sen uyu dedim
sen uyu

ben bu yerde biraz daha bağdaş kurup

sen uyu

ben biraz artık hiç uyumayacağım

ancak yükseklerde unutabilirim diyerek çıktığım ağaçlar
yerleştiğim ilaçlar
indiğim ovalar
seni bir ormanda bulup
bütün yokuşlardan sonra
dümdüz bir yerde kaybetmiş olmak da marifet sevgilim

şimdi uyumak ve bir ovayla tamamlanmak dışında
bana ne iyi gelir
bana ne iyi gelir
uyumak ve bir ovayla tamamlanmak dışında

sevgilim
yatağın kırışmamış düzlüğü
yastığın olmayan çukuru
her şey neden bu kadar pırıl
her şey neden bu kadar aklımda
göğsündeki çöl
sırtımdaki vaha
reçinenin ağaca yapıştığı gibi
hiddetle yapışıyordun bana

enden sonra
dünyada çok önemli şeyler oldu
uçtum

birine bakmıştım deyip içine girdiğim yüzlerden
biri yokmuş içinizde diyerek çıktım
biri yokmuş her sabah
biri yokmuş her masa
biri yokmuş her çarşı

çalışmayan bir aleti kapatıp açmak gibi
beni de her gece kapatıp kapatıp
her sabah açan yeryüzü
sanki dünyaya gelmedim de
olmayan bir yerde
olmayan birine bakıp bakıp çıktım ben

düşersem kendim düşerim diye
hem güzel uçtum
hem muazzam düştüm

sağ
salim
sensiz ve ayaküstü

artık insan bana iyi gelmiyor
artık insan bize iyi gelmiyor diyerek
beraber havalandığımız göğü
tek başına ve hiçbir yere değmeden düşmek
düşmek nefisti sevgilim

yere ilk indiğimde
bir ağacı sallar gibi salladılar beni
yere ilk indiğimde
şimdi ben neyin yanındayım dedim
ne benim yanımda

boğazımdaki yumruyu
boğazımdaki yumruyu
göğüs kafesimi
eklem yerlerimi
seni ve bunu yerde anlatmamı benden bekleme

*"düşen şeylerin gürültüsü"*nü
konusu olmayan bir mutsuzluğu
anlatmamı benden bekleme

insanı çok aşağıya yapmışlar sevgilim

insanı çok aşağıya

içine çok yeryüzü
içine çok dünya

biliyorsun
yükseldiğimiz gökte
bu da olsa yer yarılır
bu da olsa dünya durur dediğimiz her şey oldu
dünya durmadı

biliyorsun
bir kere saçlarını çok
bir kere sımsıkı
bir kere tutam tutam
üç yıl arkaya doğru tarayıp
üç yıl bir muska gibi yanımda sakladım

biliyorsun
senin saçlarınla başlayıp
nasıl oluyorsa
benimle devam etmiş
insan sevmeyen
insan sevmeyen ama kırlara katkı sunan bir yüzün
kapkaranlık bir ormanın vardı

ormanımız

düşsem ölürüm
düşsek ölürüz dediğimiz o ormanda
sana edilmiş bir yemin gibi
başında beklemediğim cümle
dalını budamadığım ağaç
eğilmediğim yüz kalmadı

sevgilim
bir şey var
artık kuramadığım kurmalı bir saat
başımda çın çın öten bir demir
dönemediğim bir yer
fırlatmak için bir odaya koyup
her gece salladığım bir cümle
durup dururken başına geldiğim
başıma gelen bir heves
bir serinlik
gittikçe kalbimi gagalayan bir kuş

sevdiği şeye dokunmadan etrafını döndüğüm
içimde sessizce büyüyen bir yer
düşmek değil
çakılmak isteği

beni artık çağırma sevgilim
kırınla
ovanla
etinle
saçınla
beni artık çağırma
başından beri içimde birbirine bakan
birbirine değmemiş iki tay var
ben bir yere batayım
bir yer bana batsın arzusu
ben bir yere çarpayım
bir yer bana çarpsın hevesi

beni delinme
beni parçalanma isteği
beni taylarını saldığı gün cam yiyen bir at
beni kardeşlerini çiğneyen genlerim
beni tam ortasında kaldığım dünya
beni Allah
günde beş defa
olmamışım diye geri çağırıyor

sen beni çağırma

yeryüzünde bazı konular yok
bazıları da hiç kapanmıyor diye
seni ateş ve suyla değil
toz ve demirle değil
künçle
hınçla
utançla icat ettim

başkasın sen
başkadır ağzın
başka bir ağaca benziyorsun
yüzünde başka bir orman var diye diye
seni ben
hem ormanına girip
hem hiçbir dalına değmeyerek
dokunmayarak hiçbir ağacına
içimi taşlara
sırtımı duvarlara süre süre

seni ben
gövdemde tir tir titreyen bir kuş
ters dönmüş bir kaplumbağa
seni ben
durup dururken değil
içinde sıkıldığım bir yeryüzü
içimde sıkılan bir yeryüzü var
diye diye icat ettim sevgilim

ben
hevesim kursağımda burada
buralarda

sen
mucidini öldüren her icat gibi
ne işe yaradığını bilmeyen bir alet gibi
orada
oralarda

herkes durmuş birbirine bakıyor
herkes durmuş birbirine neden bakıyor
sürekli beni aşağıdan çağıran biri
bir hırıltı olarak iniyorum çarşılara
çarşılar renkli
çarşılar
dağılmışım
beni yanlış toplamışlar gibi

sevgilim
artık başım tam gövdemin üstünde değil
rüzgâr alan yerlerim
su geçiren yerlerim
karın boşluğumda tayını salan atın sesi
kulaklarımda göğe fırlatılmış
hep birbirine çarpan iki taşın sesi
ağacıma salıncak kuranların sesi

sorduğum herkes seni uzaktan tanıyor
gittiğim her yerden az önce çıkmışsın
kime baksam
kim bana baksa
içimde incinmiş bir atın o son cümlesi
ölmek değil
asılmak istiyordum
dünyaya tayımı saldığım günden beri

şimdi
kim bilir nerede değilim diyerek
günler yanımdan
günler önümden
günler içimden
etinle geçiyor sevgilim
etinle

seni göğsüme takıp çıktığım rüzgârlar ne güzel
ne güzel vurulduğum yerlerde yürüyebilmen
evine rüzgâr götürebilmen
aşağı bakabilmen ne güzel

ağzınla kuş tutman
kılı kırk yarman
derini yüzmeden
yeni bir deriye değdirebilmen ne güzel

içimde bir yer bir yere değiyor
kenarları kalkıyor aklımın
kime değsem
kim bana değse
o tören

düşerken biçim almış bir gövdeydim
beni ancak düşerken sevebilirlerdi

düşmek yapraklıdır sevgilim
önce dökülüyorum zannediyor insan
yana eğilmiş bir ağaç gibi
dizlerimin orada başlayan harp
omuzlarımda titremeye dönüştüğü zaman
vakti gelen bir yaprak
nasıl hem döküldüğünü zannedip
hem düşüyorsa ağaçtan
nasıl iniyorsa öyle yere
öyle görkemli
öyle yavaş
öyle un gibi
bakıp teni cam olan birinin boynuna
şahdamarına

seni tamamen unuttum
ama etinin içini görüyorum
saçlarının dibini
razı bir rüzgâr gibi
azar azar da olsa
senden artık uyurken dökülüyorum kendi etrafıma

kendi etrafıma sevgilim
dal dal
yaprak yaprak
günde birkaç defa
hafif sıyırıklarla

çünkü yapraklar sevgilim
düştükten çok sonra inanırlarmış
artık ağaçta olmadıklarına
çünkü yaprağın daldaki boşluğu
yine o yaprağın kendisi kadar

süzüle süzüle sevgilim
süzüle süzüle

döküldükten sonra da ağacını anlatan yapraklar gibi
şimdi günlerim hiç geçmiyor olabilir
ama geçmişim çok güzel gidiyor

geçmişim
bir yere gitmiş de gelecekmiş gibi

geçmişim
anlamadım ki
nereden geçmiş

düşmek yapraklıdır sevgilim
unutmak çiçekli

altı saç

burası ilk saç
kime bağlanacağını
nereye uzayacağını bilmeyen ilk saç
buraya başlayınca
dünyanın ilk hali geliyor gözlerimin önüne
ilk insanı
ilk evi

unutmak altı saç sürüyor dediklerinde
insan değdirmeden
bir ayrılığın etrafı neyle çevrilir
neyle sürdürülür
konulu bir fotoğrafta
artık hem yürüyüp hem arkamdan
kendime bakabiliyordum

tuttuğunu başkası tutmasın
değdiğine başkası değmesin diye
ilk saçımı
bir taya baka baka kendim kestim
bir tutam seninle kullandığım yerler
bir tutam sensiz kullandığım yerler

dünya ne tuhaf sevgilim
tayını salan at gibi
peşinden koştuğumun yanından geçmeyi öğretiyor bana
yanından

bu saçta ben ne zaman bir sokağı dönsem
göğsümden bir şey iniyor yere
aklımın ucunda seninle ilgili bir serinlik
içimde yeni bir yeryüzü şekli
nereye sürsem düzelmeyen bir eğimle
bazı günler yok
bazı günler sadece bitiyor

kurusun
kupkuru olsun diye
hiç su geçmeyen bir yere seriyorum içimi
kim bilecek
bir dağda bir rüzgâr bir taşı küçültüyordur
kim bilecek
ufalanıyorumdur

bakmak başlatmaktır
bakmak baktığın yere ayak basmaktır diye diye
sana doğru yer
sana doğru gök
ufalanıyorum

biliyorum
her şey olmuş da hiçbir şey olmamış gibi
bu çağı da yanlış anlatacaklar
biliyorum
her şey olmuş da hiçbir şey olmamış gibi
bu çağı da
ben sana doğru geldiğimde kapatacaklar

yaptığının yanından geçmek şanlıdır sevgilim
hiçbir yere değmeden
etrafına dökülmeden
yaptığının yanından ellerini bırakarak geçmek şanlıdır

sesinin içiyle söyle bunları
bir gün
bir akşamüzeri
öyle sakin
sızılı bir kitabın sayfalarını çeviriyormuşum gibi
yanımdan geçtin

bir gün
bir akşamüzeri
yanından geçtim
bütün dünyayı dolaşmışım gibi
kulaklarımda çın çın demir sesleri
sanki iki çağı birbirine değdiriyorlar
sanki bazı seslerin içi var
içimde olmamış bir meyvenin daldan koparılma sesi

birbirinin yanından geçerken
iki çağ birbirine başka ne diyebilirdi ki
eriyorum

kendimin ağacı gibiyim bu saçta
kendimin duvarı
evi
odası
eli
ayağı
nereye bakacağımı bilmediğim zamanlar
aklımda hep bir sokağı döndüğün an
sen sokağı dönünce ordular nasıl dağılır anlıyorum
sen sokağı dönünce Dora Maar kadar ağlıyorsun
sen ne zaman ağlasan
sesini biraz daha açıp burası çok güzel olmuş diyorum
burası çok güzel
içli bir resim gibi alıp duvara asıyorum içini

insan ağlayınca önce peygamber
yakasında bir gül ile gelecek sanıyor
insan ağlayınca
peygamber yakasında bir gül ile
hiç gelmiyor

sevgilim
bir gün bir alet kapanır ve bir daha hiç açılmaz gibi
senin de bazen içinden tuhaf sesler geliyor mu
tuhaf yanık kokuları

sanki bir bahçeyi yıkıyormuşsun gibi
ağlaya ağlaya sevgilim
ağlaya ağlaya

diğer dünyada ne olacaktı
sürekli dökülüyormuş gibi dolaşan sular
gül çiğnemişler
olmamış olanlar
her şey burada oldu
diğer dünyada ne olacaktı

alnımda önemli kitapların ateşi
bazı resimlerin dinmeyen sızısı
beni ve burayı içinden söyle sevgilim
içinden
demirle değil
demirle değil
ipekle incittin beni

bir fotoğraftan bir fotoğrafa alırken beni düşürmüş gibi
dokunmadan etrafını döndüğüm bu çağ
bu baş dönmesi
beni kaldırıp senin ardından koşturan takat
yanından geçiren tenezzül

aşkımız bitmiş olabilir
ama unutma
ayrılığımız devam ediyor sevgilim

elimi sürmek istemediğim
bu çağ geçsin
bu insan da

mavi bir yaseminle
belki yutkunup
ama mutlaka sana baka baka
yeniden geleceğim

bittiği ana kadar başladığını sandığım şeyler
devam eden şeyler
ölüsünü gömdükten sonra
nereye gideceğini bilenlerin yaşama bilgisi
nereye bakacağını bilenlerin bakma arzusu

insan alışıyor
insan alışıyor dediklerinde bana gelen titreme
seni indiğim uçurum
dikenini sevip gülüne katlandığım bu hayat yeri

ben yapraktım diye başlıyorum dökülmeye
ben yapraktım
hem birkaç mimikle kaçırdım çiçek olmayı
hem bir kere olsun koparılmadım
ne istediğim yerden
ne istediğim gibi

göğsümde
tam düşecekken düşmemiş
durmadan yükselen bir güvercin var
yaşıyor olmanın ensemde yarattığı alçalma izi
buruk tadı
belki gidemedim ama
çok iyi toparlanma sesi çıkardım ben sevgilim
çok iyi yürüme
çok iyi unutma
çok iyi yaşama

sesi gitmeyen bazı şeyler
tekrarı yok
devamı olan bazı şeyler
gündüzlerim yok
gündüzlerim yok ama
gündüzleri yokum diye anlatıyorum bunu sana

sevgilim
bir kere düştüğü yeri sonra da hep arıyor insan
sökülmüş ağaç
doğulmuş ev
kesilmiş saç
düştüğü yere de hep sonra gidip bakmak istiyor insan

gittikçe kırmızılaşan gece çiçekleri gibi
tam ortasındayken kendimi soldurmanın
sanki ben nereden kalksam yerime sen oturuyorsun
sanki karşında beni neden sevmedin dediğin yepyeni bir ali

dünya çok aşağıda
artık hiç kimse kaldığım yerden sürdüremez beni

seninle hep bir kapıda karşılaşıyoruz
yanında o ana kadar tanımadığım biri
korkunç bir uyum
muazzam bir titreme

seninle hep bir kapıda karşılaşıyoruz
sanki hiçbir şey olmamış gibi
hem iki saniye daha ölmeyebiliyorum
hem yanımdan geçebiliyorsun
dönüp bu muydu diyorum
bu muydu düşemediğim yerin yüksekliği

etrafını dönüp durduğum
artık içimi süreceğim bir iç yok
gövdemi sürdürebileceğim bir eğim de
bulamadığım
benimkine benzeyen bir uçurum
benimkiyle aynı bir iç geçirme

sevgilim
nerede olursam olayım
bu saçta beni bir gurbet kaplıyor ikindileri

biliyorum
dünyanın bütün pencerelerinden bana bakıyorsun
dünyanın bütün aşağılarından görebiliyorum seni

bir sabah içimi sana uzatıp
bunu eski haline getirebilir misin demiştim

bu saçta
ne kadar uzun uyursan
o kadar çabuk geçecek demişlerdi

geçmedi

canım hiç yaşamak istemiyorken
kalmanın bir bitkisi olmalı dedim
olmanın bir bitkisi
her şeyi ardına kadar açmanın sesiyle uyandım bir sabah
giyindim bir sabah
sesime ipek kondurup
buradayız dedim
buradayız
başka çaresi yok burada olmanın
herkes hatırladığı yere kadar
herkes bildiği gibi

artık kendimden bile haber alamadığım bu yerde
iki tekme savuracağım diye
otuz adım geriye gittiğim öfkem
yolda sevgiye dönüşüyor
çalmayan kapının da sesi var diyerek
ardına kadar açtığım şeyler
nasıl gelmiyormuşsun diye baktığım yol
nasıl geçmiyormuşsun diye baktığım sokak

kurcalanmış bir gövdenin dağınıklığıyla
bazı günler sadece duvara bakmak
bazı günler kulağımı yere dayayıp yol dinlemek
sadece seninle ilgili o kadar dağ
sadece seninle ilgili o kadar ova gezdim ki
o kadar gövde
o kadar ağız içi

bazı günler yokuş aşağı iniyormuşum gibi bazı yerleri
bazı günler kar yağıyormuş gibi bazı yerlerde
gidip gördüm
gidip gördüm ki
dünyanın öbür ucu da
yağmurun ıslattığı orman da
masmavi deniz de sen

dünyanın bütün sabahları
dünyanın bütün aşağıları
dünyanın bütün düzlükleri
unutabilmek için hatırladığım bazı şeyleri
bu saçta o kadar gittim
o kadar gittim ki

gittiğime yerin yuvarlağı yetmedi

sevgilim
ağzımın içindeki yara

elini içine sürme demiştin
içim elimde şimdi

her yere ikinci kez değiyormuşum
her şey bana ikinci kez değiyormuş gibi
artık iki kez bakıyorum olmadığın yerlere

keserek geçmeyen
kökünden koparılmayı bekleyen bir şey gibi buradayım
bir şey
yanındaki taşa alışamamış bir taş
yerini yadırgayan bir çivi
bir duvarın içinde
duvarın bir yeri olarak bekliyorum seni

elimi başımda gezdirdiğim şeyler
elimi alnımda durduran şeyler
bazen aniden durup
sonsuza kadar çalışmayacak bir alet gibi
bir şey hatırlıyorum
kar yağıyordu ben gidince
sonra seni çağırırken kendimi uyandırdığım sabaha karşılar
sonra şimdi ne yapacağım dediğim akşamüzerleri

bu saçta
artık biri beni ortadan ikiye ayırsın istiyorum
ikiye ayrılsın istiyorum bazı yerlerim
ikiye ayrılsın her şey

kırılmış hiçbir şeyi yapıştırmak istemiyorum
sökülmüş hiçbir şeyi de

inim inim sevgilim
tırmana tırmana
o gün orada yağan yağmur
seni bana burada bir gök olarak gürlüyor şimdi

kar yağıyordu ben gidince

yürüyen bir merdivendeyiz
yürüyen merdivenlerde
bazı yerlerim yok
bazı yerlerim iniyor
bazı yerlerim çıkıyormuş gibi
sana nasıl kaldığımı gösteriyorum
nasıl durduğumu

bir nehrin kenarında
doğru hatırlar ama yanlış unutur insan
yanlış unutmuşsun
hiçbir şey unuttuğun gibi değil diyorum sana

nasıl olur
beni getirip götüren yüzündeki kır
sendeki siyah
aynı şeyleri sevenler bir
aynı şeyleri aynı yerlerinden hiç sevmeyenler başka

bu saç karmakarışık
her şey bir yerde toplanıyor
her şey
bendeki düşmeye hazırlık yapıyor durmadan

aynaya bakıyorum
aynada beni tam ortadan bölen bir çizgi var
yarısı unutmak
yarısı hatırlamak

yaşamak bazen yüzümü acıtıyor sevgilim
tam ortasını

durup dünya diyorum
bazen dönmüyor da
düşüyormuş gibi geliyor bana

epeydir uyanıp beni kapatacak
düğmenin yerini arıyorum
yanında uyuyakaldığım duvar yok
buraya hiç duvar yapmamışlar
bulamıyorum

bu saçta
prospektüsünde ağrının kendisi de bir organ
belki içinizden çıkıp başka bir yerde ağrıyordur
onu bulup içinize almalısınız
diyen bir ilaçla tel tel uyumaya başladım
dal dal
budak budak

nasıl oldu bilmiyorum
bir sabah uyandığımda evde yoktum
seninle ilgili çarşılar
seninle ilgili sokaklar
serin baharat dükkânları

kokular

elini içine sürmüş
bir nehir nasıl akmazsa öyleyim

ağzı açık unutulmuş bir yüzyılda
ağzı açık unutulmuş bir konu gibi

bilmiyorum
dünya neyle dönüyor
evler neyle

beni sanki sızılı bir kitabın tam ortasında unutmuşlar
bizi sanki

hiçbir şeyin üzerinden hiçbir şey geçmez gibi
her şey birbirine çarpsın istiyorum

içine ağlamadığım bir şeyi yazamıyorum
öpemiyorum üstüne ağlamadığım bir şeyi

ya indim aklımdan
ya kendimi kurcalaya kurcalaya bozdum
artık çalışmıyorum

yalnızız
yalnızız ama
bazı ağaçlara iyi geliyorum

sevgilim
neden

sence de
bütün cevapların en güzel sorusu değil mi

gittiğin sabah mektubu

bildiğim en taze sabah/
ne zaman arkandan baksam hâlâ gidiyorsun/

o evden taşındık/
taşınınca evinin önü de taşınır mı demiştim/
evimizin önü de gözlerimizin önü gibi/ hiçbir şeyin
hiçbir yere taşındığı yok/

sana bu mektubu şimdi olduğun yerden/ kapkaranlık bir kadının karmakarışık bir resimde asılı olduğu duvarın karşısından/
canımı almış bir ikindiden/ mavi bir minderin üstünden/
okuduğun şu andan yazıyorum/

hep gidiyormuş da en son bir kere hiç dönmüyormuş/
hep uyuyormuş da bir sabah uyanmıyormuş insan/

mazıdağı beli/
bir dağın ilk resmî beli/

ben artık bazen dünya diyeceğime insan diyorum/
insan diyeceğime aşağı/

seni de
kapanmaz dediğim yaranın yerini de bulamıyorum/

- yeni bir şey

- yok

- değişik bir şey

- yok

- eğlenceli bir şey

- yok

üzerinde *kazanacağız* yazan bir duvarın dibinden
sana sesleniyorum/

elbette kazanmayacağız/
elbette kazanmayacaktık/

kazanmak onların işi/

iyi değiliz/ iyi değil hiçbir şey/

kitap bitti